

situation som den foreliggende ikke ville lade det have sit forblivende med byretsdommen, men yderligere have sagen trevlet op endnu engang.

Da alle afgørende bevisligheder for anklagemyndighedens synspunkter har kunnet sikres allerede ved byretsbehandlingen, er der ingen grund til at tillade, at behandlingen i landsretten bliver fremmet, så længe jeg endnu er medlem af folketinget og derfor først og fremmest må koncentrere min arbejdskraft om hvervet på Christiansborg. Sagen kan sagligt set akkurat lige så godt vente med at blive færdigbehandlet ved landsretten, indtil jeg ikke mere måtte opnå genvalg til folketinget.

Man taler i disse dage så meget om, hvor synd det er for skatte- og afgiftsministeren, at han i nogle få uger må lide den tort, at hans forhold tages op, og hvilken belastning det er for ham i hans arbejde. Uden at forfalde til selvmedlidenhedsklynkeri tør jeg godt påstå, at den belastning, som mine politiske mostandere har påført mig ved at trække mig igennem de mange hundrede retsdage, som man hævder er nødvendige, for at man overhovedet kan bevise den lovovertrædelse, som man mener jeg har gjort mig skyldig i, har været tusindfold så urimeligt belastende. Når regeringens anklagemyndighed imidlertid har bestemt sig til at bruge først tiltalebeføjelsen og dernæst ankebeføjelsen på den måde, må det være rimeligt, at folketinget nu siger stop indtil videre og henviser til, at nu har anklagemyndigheden med de

tidligere meddelte samtykker fået mulighed for at sikre sig de beviser, som man vil påberåbe sig, og så må den videre behandling ske sådan, at sol og vind deles lige ved, at der nu nægtes folketingssamtykke.

6. Justitsministeriets skrivelse af 7. november 1979 efterlader det indtryk, at den tiltale, man nu søger folketingets samtykke til, er den samme tiltale, som folketinget gav samtykke til i marts 1977.

Det er imidlertid positivt forkert. De alvorligste dele af nævnte tiltale er nemlig frafaldet af anklagemyndigheden, sådan som anklagemyndigheden undervejs har måttet frafalde et væld af de punkter, hvormed man har fået mig sværtet til i medierne ned igennem årene.

Den første forudsætning for udvalgets videre behandling af sagen må herefter være, at ministeriet supplerer sin skrivelse af 7. november 1979 med oplysning om, hvad det i grunden er for en tiltale, man nu ønsker folketingets samtykke til.

Som nævnt er der udover de foran anførte forhold umådeligt meget, som taler for, at folketinget nægter at imødekomme justitsministeriets anmodning, og jeg er selvsagt rede til at supplere og uddybe foranstående, men foreslår, at sagen nu på ny forlægges justitsministeriet med anmodning om fremskaffelse af det foran under punkt 4 og 6 nævnte materiale, samt at der gives justitsministeriet adgang til at kommentere foranstående.

MOGENS GLISTRUP